

63ste jaargang 2026 - Nummer 2

Lichtspoor

Het missionaire hart van Wim Hooijer

'De kerk zou
kunnen bruisen'

Een andere Trooster

In een verdrietige Pinkstertijd zei iemand eens tegen mij: 'Troost is een gebaar dat laat zien dat je niet alleen bent. Dat er iemand is die je tranen begrijpt en met je meeleeft.' Troost heeft op een bepaalde manier te maken met relatie en nabijheid.

Troost kent vele vormen. Er is troost in de kleine dingen van het leven, bij tegenslagen en zorgen van alledag. En er is troost bij diep verdriet en gemis. Misschien herkent u daar iets van. Een hand op de schouder. Een luisterend oor. Een kaart, een telefoontje. Kleine gebaren, maar ze kunnen veel betekenen. Zoals een kind tot rust kan komen in de armen van een ouder, zo kan ook een mens zich door troost weer wat meer geborgen voelen.

En toch... menselijke troost kent grenzen. Mensen kunnen ons niet altijd bereiken. Niet altijd begrijpen wat er in ons omgaat. En soms is er niemand in de buurt op het moment dat we het zo nodig hebben.

Juist in die begrenzing klinkt een bijzondere belofte. Na zijn opstanding en vóór zijn hemelvaart spreekt Jezus deze woorden: 'En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijft tot in eeuwigheid.' (Johannes 14:16, HSV).

In deze woorden ligt een rijke, drievoudige belofte.

Allereerst zegt Jezus: Ik zal de Vader bidden. Misschien staan we daar niet altijd bij stil, maar Jezus bad toen – en Hij bidt nog steeds. Hij weet van ons leven, van ons geloof, onze hoop en onze liefde.

Dan volgt de tweede belofte: Hij zal u een andere Trooster geven. In deze woorden klinkt door dat zijn gebed verhoord wordt. De heilige Geest wordt gegeven – aan u, aan jou persoonlijk.

En dan de derde belofte: opdat Hij bij u blijft tot in eeuwigheid. Deze Trooster gaat niet weg. Hij is niet begrensd zoals mensen dat zijn. Hij blijft, in dagen van vreugde en in dagen van verdriet. In het leven, en zelfs in het sterven. En Hij wil niets liever dan ons Gods woorden te binnen brengen.

Opvallend is hoe Jezus deze belofte geeft. Deze Trooster komt tot ons in de weg van de liefde. Jezus heeft zelf die liefde laten zien: '...zoals Ik u heb liefgehad' Vanuit die ontvangen liefde worden wij uitgenodigd om met zijn woorden te leven.

Zijn troost: er is iemand die u kent, die bij u is en bij u blijft voor altijd!

Een gezegende Pinkstertijd toegewenst.

Wim Hooijer ontwikkelde een missionaire houding

‘De Geest wil zich toch niet alleen aan de jeugd binden?’

‘Je merkt dat er bij veel mensen toch nog iets van de Bijbel is blijven hangen.’ Wim Hooijer valt met zijn 82 jaar qua leeftijd in dezelfde doelgroep als degenen voor wie hij als vrijwilliger actief is: senioren die de kerkdeur niet (meer) platlopen maar regelmatig aanschuiven bij een lunch in een zaal van de kerk. Uiteraard om gezellig te eten en bij te praten, en daarnaast voor de broodnodige verdieping.

Het is zeker geen schande als u nog nooit van Wateren had gehoord. De buurtschap valt onder het dorp Zorgvlied, in de Drentse gemeente Westerveld. Middenin en omringd door de bossen van het uitgestrekte Nationaal Landschap Drents-Friese Wold. Wim en Riet Hooijer hebben hier een huisje met een zee van ruimte eromheen. Ze zitten momenteel in een drukke fase, vanwege de aanstaande verhuizing naar een appartement in Vledder,

zo’n tien kilometer verderop. ‘Als we minder mobiel zouden worden’, legt Wim uit, ‘is gelijkvloers wonen wel heel fijn.’ Ze houden dit stekje in Wateren wel aan – al was het alleen maar vanwege de ‘gelukkige vrije uitloopkippen’ die ze niet graag van de hand doen.

Wakker geschud

Vledder is hen niet vreemd; ze hebben er eerder gewoond en zijn er kerkelijk bij aangesloten; tot 2025 was Wim hier (voluit: de protestantse gemeente Vledder-Nijensleek) ouderling. Hij heeft een missionaire houding ontwikkeld en kan zich daar soms ook zelf over verwonderen – in een eerdere fase van zijn leven stond hij op enige afstand van kerk en geloof. Misschien dat hij ook juist daardoor affiniteit voelt met mensen voor wie de drempel naar de kerk(dienst) soms nog aan de hoge kant is.

De jonge dominee Mark de Jager, destijds predikant in het naburige Dwingeloo, pakte op een goede dag de fiets om bij Wim Hooijer een bakkie te doen. En om hem in te winnen voor Missie Westerveld. Dat project is in het leven geroepen nadat in 2021 een alarmerend overheidsrapport verscheen. In de uitgestrekte gemeente Westerveld zouden de komende decennia maar liefst tien van de dertien kerken sluiten. Veel kommer en kwel: gebrek aan perspectief en nauwelijks missionaire activiteiten. Tot zover het slechte nieuws. Het goede nieuws was dat het rapport veel mensen wist wakker te schudden.

De kerken sloegen de handen ineen, in samenwerking met de IZB werd 'Missie Westerveld' gestart. Het gesprek over de missionaire roeping van de kerk kwam weer op de kaart te staan. En het initiatief werpt vruchten af: er worden activiteiten georganiseerd gericht op jongeren, asielzoekers en toeristen. En dus ouderen, die elk seizoen worden uitgenodigd voor een lunch. Zo'n 25 mensen maken daar gebruik van.

Opzij

Wim Hooijer werd geboren in Barneveld, in een gezin dat aangesloten was bij de Gereformeerde Kerk. Hij doorliep de kweekschool in Ede, waar hij ook, nadat hij een acte in sociaal verzekeringswerk had gehaald, zijn loopbaan begon. Daarna werkte en woonde hij in onder meer Kampen, Purmerend en Velsen. In Den Haag was hij werkzaam op het ministerie van Sociale Zaken, bij de schuldhulpverlening. Jazeker, ook toen kreeg je als ambtenaar te maken met agressie. 'Maar het scheelt dat we een bode hadden op het stadhuis, die zoveel ontzag inboezemde – daar gingen mensen al gauw voor opzij, hoe boos ze ook waren.'

'Het moeilijkst zijn de onverschilligen'

We hebben het over de jaren zeventig, werkloosheid was het grote probleem. Elk nadeel had zijn voordeel: Wim wist allerlei hoogopgeleide mensen die geen werk konden vinden, te rekruteren voor het ministerie. 'Een psycholoog, een planoloog, een fiscaal jurist – ook al was dat niet het werk waar ze naar op zoek waren. Ze hadden een baan en wij waren er blij mee, ze waren snel ingewerkt.'

Wat hij zich uit die tijd ook nog herinnert was de gemoedelijke manier waarop vluchtelingen werden

opgevangen. In een voormalig schoolgebouw bijvoorbeeld waren enkele tientallen vluchtelingen gehuisvest. 'Het gebeurde wel dat iemand een koe en een kalf hield, op het binnenplein! Zolang het binnen de perken bleef, deed de gemeente er niet moeilijk over. En er was een goede club vrijwilligers die zich voor deze mensen inzetten, veelal vanuit de kerken. Er is ook aan kerkasiel gedaan, toen al.'

Zijn eerste huwelijk, waaruit een dochter en twee zoons zijn geboren, strandde. Dankzij zijn tweede vrouw, een Drentse, kreeg Wims geloofsleven een impuls. Het vinden van een kerkelijk onderdak was wel een zoektocht. Zo maakten ze in Purmerend deel uit van een oecumenische gemeenschap, totdat er een nieuwe behoudende pastoor kwam die geen heil zag in samenwerking met protestanten. In Den Haag werden ze bij de Baptisten zo gastvrij onthaald dat ze er bleven. De gemeente

zette zich in voor een achterstandswijk, waar veel gastarbeiders woonden. Diaconaat in zijn puurste vorm, Wim participeerde er van harte in.

'Nogal agressief'

Vijf jaar nadat ze vanuit Den Haag verhuisden naar Drenthe, overleed zijn vrouw. Wim ging op zijn 60e met pensioen, kort nadat hij zijn huidige huis had gekocht in Wateren. Intussen was hij betrokken geraakt bij de plaatselijke protestantse kerk, die hij onder meer diende als scriba en koster. Daarnaast zette hij zich in als vrijwilliger voor Stichting Exodus, een organisatie die ex-gedetineerden begeleidt bij terugkeer in de samenleving. 'Prachtig werk! Ik herinner me een grote kerel, die spontaan vertelde waarvoor hij gezeten had. "Ik ben nogal agressief, heb iemand bijna doodgeslagen." Hij kon nog steeds agressief zijn, dat heb ik wel gemerkt. Toch is hij nog aardig terechtgekomen. We

hebben hem zover gekregen dat hij vijftien kilometer ging fietsen naar een bedrijf waar hij aan de slag kon.'

In 2018 trouwde Wim met Riet, een weduwe uit Gouda. Drenthe bevalt haar prima. Karnemelk halen bij de boer – een fietstocht van een kilometer of twaalf, dwars over de hei – is voor haar een uitje. Ze hoeft trouwens de deur niet uit om te genieten van het buitenleven. 'Vanmorgen zag ik nog hoe een paar eekhoortjes elkaar achternazaten', vertelt Riet. 'Bezoekers hebben soms meer oog voor de vogels dan voor ons.'

Samen zijn ze betrokken bij de genoemde ontmoetingen voor ouderen. Via folders in bibliotheken, supermarkten en andere openbare plekken worden dorpsbewoners uit de regio uitgenodigd. De maaltijd is natuurlijk niet de hoofdzaak. Waar het om gaat is dat mensen die om welke reden dan ook de stap naar de zondagse dienst

niet zetten, toch ervaren dat de kerk ook hen op het oog heeft. Of beter: dat God hen niet afschrijft.

‘De kerk zou een bruisend geheel kunnen zijn’

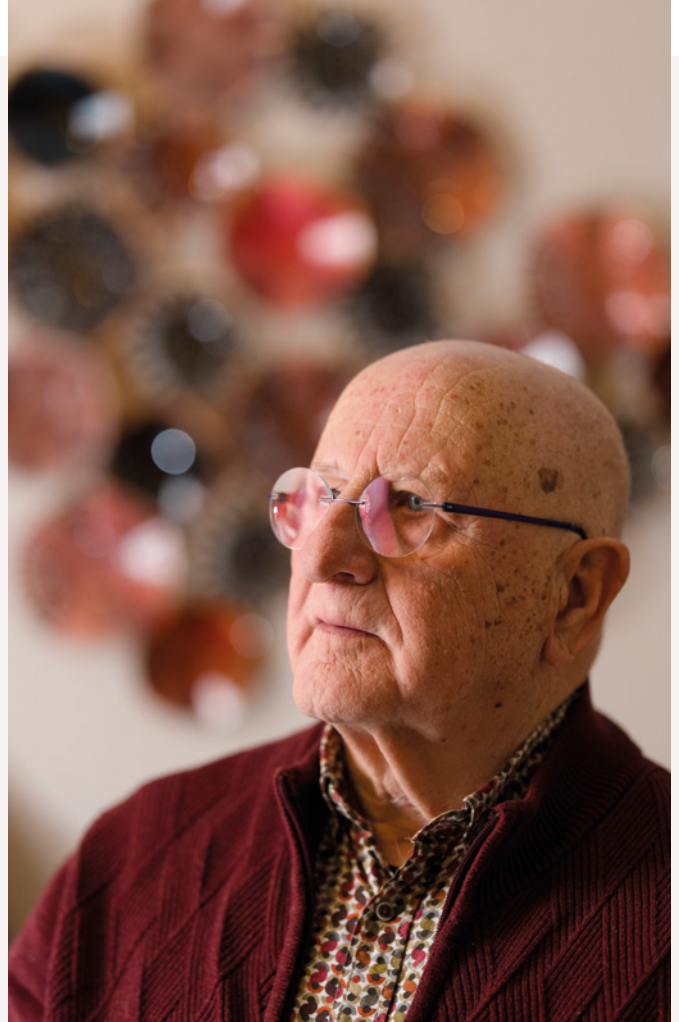
De Johannes de Doperkerk in Vledder wordt trouwens beschouwd als de trots van het hele dorp, en terecht. Het godshuis heeft vorig jaar met veel feestelijk vertoon het 600-jarig bestaan gevierd. Een deel van de inwoners is dus ooit in deze kerk gedoopt. Of in een andere kerk natuurlijk, want een flink deel van de dorpingen is import. Waarom ze ooit zijn afgehaakt? Wim Hooijer kan daar niet de vinger op leggen. ‘Ze hebben meestal een drogreden om niet te gaan. Dan vertelt iemand dat hij naar de openbare school ging en werd uitgescholden door kinderen van de christelijke school. Zoiets is natuurlijk van alle tijden; wie heeft er niet meegemaakt dat er rivaliteit was tussen scholen?’

Hij kan op zich best begrijpen dat ouderen – en ook jongeren – moeite hebben met de kerk. ‘Misschien hebben ze dingen meegemaakt, ooit een vervelend huisbezoek gehad, of zijn ze niet prettig behandeld. Er kunnen allerlei redenen zijn waarom mensen zich afzetten tegen de kerk. Met die groep kun je vaak het gesprek nog aangaan. Maar de onverschilligen, dat is de moeilijkste categorie. Mensen die het allemaal weinig kan schelen.’ Aan de buitenkant kun je dat natuurlijk niet helemaal peilen. ‘Als we bij de seniorenlunch een gedeelte uit de Bijbel lezen, merk ik dat er bij veel mensen nog wel iets is blijven hangen. Bepaalde verhalen roepen herkenning op. Dat zeggen ze niet altijd in de groep, maar soms komen ze naderhand even naar me toe.’

Bruisend

Dat de kerk leeft, daar twijfelt hij niet aan. Hij ziet er alom de bewijzen van. Zoals bij zijn kleinkinderen. ‘Ook hier in Drenthe zijn kerken waar de jeugd in groten getale op afkomt. Dus waarom zou dat voor ouderen ook niet kunnen? De Geest wil Zich toch niet alleen aan de jeugd binden?!’ Over kleinkinderen gesproken: hij heeft er tien, van tieners tot dertigers. Met het hele stel gaat hij elk jaar bowlen en aansluitend eten. In Leusden, vlakbij zijn geboortedorp. ‘Lekker centraal, dat is handig want ze komen uit alle delen van het land.’

Het frustriert hem enigszins dat de kerk, zowel in Drenthe als elders, niet meer gebruik maakt van de

mogelijkheden die ze heeft. ‘Er is ontzettend veel geld, maar dat durven ze niet uit te geven. Het is nu een bejaardenkerk, het zou een bruisend geheel kunnen zijn, met jongere generaties.’

Behalve via de kerk proberen Wim en Riet natuurlijk ook in hun eigen woonomgeving een missionaire levenshouding uit te stralen. Hoe je dat doet? ‘Eerst een relatie opbouwen met mensen, en je vriendelijk opstellen. Wij zijn hier in het buurtje de enigen die naar de kerk gaan. Een buurman zag me een keer op een zondagochtend en zei: “Zo, je bent er vroeg bij!” Ja, zei ik, we gaan naar de kerk; je mag gerust mee hoor. Het is er niet van gekomen. Maar een nieuwe bewoner hier, die oorspronkelijk uit voormalig Joegoslavië kwam, is wel meegegaan naar de kerk. Hij was aangenaam verrast: wat een aardige mensen!’

Heilsverwachting

Enkele weken geleden overleed in de provincie Groningen een oude christen, ver in de negentig. Toen hij al in de tachtig was, vertelde hij me van zijn sterke verlangen om de wederkomst van de Here Jezus mee te mogen maken. Dat had ik nog nooit iemand op die wijze horen zeggen. Die uitspraak getuigde van zijn geloof en omgang met de Here Jezus. Om jaloers op te worden toch!

Hij heeft de dag van Jezus' terugkeer niet meegemaakt. Maar toch is hij bij zijn 'ontslapen in Christus' niet teleurgesteld. Want de ziel van de gelovige christen gaat naar de Here toe. Dat kunnen wij ons niet voorstellen. Maar geloven gaat dan in aanschouwen over.

Thomas wilde na Jezus' opstanding eerst de littekens in Jezus' handen en voeten zien om te kunnen geloven. Toen Jezus ook aan Thomas verscheen, zei Hij, dat dié mensen gelukkig zijn, die niet zien en toch geloven. Dat is het werk van de heilige Geest, die op het Pinksterfeest werd uitgestort. Dan gebeuren er ongedachte, onverwachte en heerlijke dingen. Koude harten ontvlammen in liefde tot Jezus, verharde harten 'smelten' door Jezus' liefde en egoïstische harten worden in liefde op Jezus en de naaste gericht.

In ons land worden jaarlijks heel wat kerken gesloten en te vrezen valt dat veel landgenoten geen idee hebben wie Christus is. En van het dagelijks nieuws vol van conflicten, oorlogen en rampen worden wij ook verdrietig en somber.

Er is echter ook een andere werkelijkheid, waar je echt blij van wordt: die van Gods heil in Christus. Daarvan getuigen zendingsberichten uit de hele wereld. Maar ook in ons land is er die werkelijkheid dat harten voor Koning Jezus opengaan. Denk alleen maar aan al die jongeren én ouderen die – ook dit voorjaar – geloofsbelijdenis afleggen. Je hoort en leest van hun persoonlijke geloofsgetuigenissen. Het is bij hen meer dan uitspreken dat de Bijbel Gods Woord is. En we horen ook over mensen 'van buiten' die tot geloof komen.

Belijden van je geloof; dat deed Petrus op Jezus' vraag: 'Wie zeg jij dat Ik ben?' Zijn reactie luidde: 'U bent de Messias, de Zoon van de levende God!' De

heilige Geest werkte dat geloof in zijn hart. En dat doet Gods Geest ook vandaag. Al die gelovigen over de gehele wereld zijn met elkaar verbonden in de Naam van Christus. Zij belijden dat met de oude en steeds weer levende woorden van de apostolische geloofsbelijdenis.

De schrijver en dichter Cornelis Rijnsdorp schreef het mooie lied 'Eeuwig Woord, U willen wij bezingen' (LvdK nr. 476). De woorden van het laatste couplet luiden:

*Levensvorst, U loven de geslachten,
en tot Uw verborgen tijd
blijft de Bruid Uw wederkomst verwachten,
't einde van haar bange strijd.
Houd haar waakzaam; doe haar 't hoofd geheven,
uit die hoge heilsverwachting leven,
tot zij op de jongste dag,
met U triomferen mag.*

Wat mooi als kinderen en jongeren dat horen en leren. En dat je bij het ouder worden of bij zorgen, dan uit die hoge heilsverwachting mag leven. Een verwachting die gevoed wordt door Gods Woord en de heilige Geest. Want hoewel de apostel Paulus de zekerheid in Christus kende, heeft hij het ook steeds weer nodig om te groeien in de kennis en liefde van Christus. Herkent u dat? Ik wel.

Aan de christenen te Filippi in Griekenland schrijft hij ernaar te jagen en te volharden om tot dat doel te komen. En dan – zoals die oude broeder uit Groningen – uit die hoge heilsverwachting te leven.

Met de tantes op stap

Tante Jans en tante Bets zijn schoonzussen van mijn overleden vader, die twee broers had. De familie is behoorlijk uitgedund, ik heb nu nog enkel deze twee tantes. Ze wonen in een hoekje van een polder in het Groene Hart. Het is er prachtig, er verandert daar in ieder geval niets, terwijl de hele wereld lijkt te ontploffen.

Ik kom er altijd op adem: de zon schijnt er op de tafel, de thee staat te trekken in een bontgevoerd rieten mandje. Kortgeleden moest er vergaderd worden, want tante Jans zou binnenkort 90 jaar worden. 'Een mijlpaal', had tante Bets besloten, 'we gaan er iets aan doen hoor!'

Tante Jans vond het niet beslist nodig, maar wel leuk en lief. 'Zeg jij dan wat, Bets, want jij verzint beter!' Ja, dat klopt, tante Bets heeft ideeën en dat is nodig

voor hun zelfredzaamheid. De verroeste SRV-wagen liet het een kwart eeuw geleden afweten, maar de boodschappen worden nog steeds thuisbezorgd. Er hobbelt tegenwoordig wekelijks een supermarktwagentje over de smalle dijk richting de tantes. Ze betalen nog contant. Het bankpasje komt alleen uit de la van het kabinet als ze gaan pinnen, eens in de maand. Dan wandelen ze samen naar de geldautomaat, want twee weten meer dan één. Onderweg repeteren ze de pincode. Wat de telefoon betreft houden ze het bij een vast nummer. Al dat mobiele gedoe is hun te wankel, het idee alleen al dat je je telefoon zou kunnen verliezen!

Maar indien nodig gaan ze met hun tijd mee, er is een e-reader, die tante Jans kan managen en sinds de coronatijd een tablet om de kerkdiensten te kunnen volgen. De tablet valt onder het beheer van tante Bets.

Zij zegt vaak: 'Ik vrees dat hij vandaag kuren vertoont!' Dan zegt tante Jans: 'Als jij dan maar geduldig blijft!' Geduld – in de rest van de samenleving een schaars goedje geworden – is in het polderhuisje ruimschoots voorhanden.

Met open dak

De plannen voor de verjaardag van tante Jans ontvouwdde zich fraai. Glunderend schonk ze nog eens thee in. 'Sjongejonge, Bets! De molens van Kinderdijk! Daar gingen we heen toen we ons met ons vieren tegelijk verloofden, was dat niet in 1956?' 'Ja, dat was in '56, Jans, maar we zijn er later nog eens geweest toen Jan de Citroën 2CV had gekocht, we reden toen met open dak!' 'O ja, met die lelijke eend!'

De dag van het uitje begon fris, maar dat drukte de pret geenszins, want een open dak heeft mijn Kia Picanto niet. De tantes hadden hun goeie goed aan. De rollator van tante Jans was zojuist afgeboend, want daarmee wordt vooral de oogst van de moestuin en het zaagsel voor het kippenhok getransporteerd.

Kinderdijk was niet ver, maar voor de tantes toch wel een expeditie. Wat ze allemaal zagen onderweg! Het bruggetje van vroeger had plaatsgemaakt voor een enorm viaduct. Waar was die kastanjeboom gebleven die sinds mensenheugenis op de driesprong stond? 'Kunnen we even kijken waar die stond, de stronk zal er toch nog wel zijn?' klonk het aangedaan van de achterbank, ach ja, tante Bets blijft een natuurmens.

Er ontstond onrust. Wat was er allemaal nog meer van de aardbodem verdwenen? 'We kijken op de terugweg naar die stronk!' beloofde ik en tante Jans fluisterde: 'Stil maar, Bets, ze heeft haast, geloof ik.'

Dat had ik niet, maar als dat voor de tantes zo voelde, moest ik me inhouden.

De rivier de Lek was er gelukkig nog, het water stroomde als voorheen langs de basaltkeien. Daar hadden ze gezeten met een broodje en koffie uit de thermoskan.

'Rijden we er nou niet voorbij?' riep tante Jans, toen we de borden naar de parkeerplaats volgden. 'Nee hoor, tante, daar zetten we de auto neer en stappen we over in de shuttlebus. Bij het bezoekerscentrum kunnen we de tickets laten zien en dan gaan we eerst koffiedrinken, met appeltaart.'

Het was wel veel ineens, shuttlebus, bezoekerscentrum, tickets – en wat allemaal niet?

Tulpen uit Amsterdam

Terwijl de tantes de rollator uitklapten, dreigde de shuttlebus te vertrekken. Toen moest de rollator weer worden ingeklapt. Als verschrikte kippen klommen de tantes de bus in. Twee Chinese dames stonden op, zodat de tantes konden zitten, ook dat was een belevens want de tantes bedankten uitgebreid in het Nederlands en de Chinese dames bleven de hele rit vriendelijk knikken. De chauffeur floot. Toen we uitstapten, zei tante Bets tegen hem dat ze daarvan genoten had. 'Een fluitende man, dat kom je niet zo vaak meer tegen. En dan ook nog een bekende wijs: 'Waar de blanke top der duinen', toch?'

Nou ja, het was 'Tulpen uit Amsterdam', maar dat vond tante ook mooi!

De tickets werden gescand. Opgelucht lieten de tantes zich voortduwen naar het enige beschikbare tafeltje, maar een groepje jongelui was net even sneller.

'Jij kan op de rollator gaan zitten, Jans!' Ik wist een lege stoel te bietsen voor tante Bets en aldus blokkeerden we het gangpad behoorlijk, maar je moest wat! De appeltaart was op en de koffie werd een beetje een knoeiboel op het goeie goed doordat er nogal wat mensen zich bruusk langs ons heen wrongen.

Intussen deed de zon een poging en de molenwieken draaiden. 'Fijn he, Bets!' 'Fantastisch! Er is wind genoeg, zit je sjaal wel goed?'

Wereldwijs

Het was verder lopen dan we dachten. En aangezien de tantes om de haverklap stil stonden om elkaar te wijzen op wat ze herkenden en wat zo prachtig was, kostte het me eerlijk gezegd veel moeite om hen niet op te jagen.

'Ik hoor zoveel vreemde talen, het lijkt wel of Kinderdijk in het buitenland ligt!'

'Komen deze mensen uit Japan of zo? Ze lijken allemaal zo op elkaar, hè Jans?'

'Dat vinden ze van ons ook! Ze zijn hier vooral voor de foto's!' Dat klonk heel wereldwijs.

We moesten een smal plankier over om in de molen te komen die voor publiek was geopend. Dat vond tante Jans te dol. 'Gaan jullie maar, ik blijf hier kijken, ik ben veel te bang dat ik in het moeras tussen de lisdodden terechtkom.'

Ze zocht een plekje in het gras dat niet te erg afliiep en toen tante Bets en ik omkeken halverwege het plankier, werd tante Jans juist door iemand van de handhaving weer op het dijke gehesen. Dat stelde een beetje gerust.

In de molen knarste en kreunde alles, de uitleg ging in het Engels, maar tante Bets deed het dunnetjes over, zij wist van het bovenwiel en de bonkelaar, het scheprad en de slagdorpel en waarschuwde tijdig: 'Kijk uit, hij gaat kruien!'. Een jochie van een jaar of tien vroeg haar of ze in de vorige eeuw in een molen had gewoond en ze ging minstens vijftig keer op de foto tijdens haar enthousiaste uitleg. Toch mopperde ze dat er geen echte aandacht was. 'Ze horen maar de helft, geen geduld voor de rest!'

Tante Jans zat op ons te wachten, ze had haar zondagse schoenen uitgetrokken en zat met haar pantykousjes in het natte gras. 'Ik kreeg zulke steken! Ik dacht: ff afkoelen!'

Daarna lukte het niet meer om verder het molenpad af te lopen, want de menigte was inmiddels op de terugtocht. 'Fotorolletje vol!' dachten de tantes. Ik opperde dat het mij verstandig leek om ook huiswaarts te gaan. 'Eerst langs het sanitair, want dat is nodig!' zei tante Jans, die met moeite haar schoenen weer aankreeg. 'Vroeger hadden ze bij elke molen een plee!'

Ik zei dat ik trots op hen was: mijn tantes, volbloed ervaringsdeskundigen! Dat compliment hadden ze net nodig, want de rij voor het sanitair begon buiten al. Toen echter de bestemming nabij was, wisten ze niet hoe het poortje werkte. Dat was ook een soort molentje, maar zelfs tante Bets kon daar geen draai aan geven.

Kantje boord

Aangezien ik intussen de auto was gaan halen, heb ik het verhaal van horen zeggen, met stijgende verbazing, dat wel!

Bezweet en rood aangelopen kwamen ze aanzwalken, tante Bets hield tante Jans vast die op haar beurt de rollator duwde.

'Is het gelukt?' riep ik, het tegendeel vermoedend.

'Kantje boord,' hijgden ze gezamenlijk. Tante Jans had zich met hoge nood door de smalle opening náást het molentje gemanoeuvreerd, want dat werkte alleen met een pinbetaling of via de telefoon. Iedereen wist dat blijkbaar. Zij niet, hun bankpasje lag in het kabinet.

'Ik moest toch wát? Gelukkig ben ik niet zo dik, ik had heel wat bekijks en het was een opluchting!'

'Jammer,' zei tante Bets, 'dat ik geen smartphone heb. Want Jans, die klucht had ik nou willen filmen!'

'Dit was een noodgeval', sputterde tante Jans, 'maar weet je waar ik ineens aan moest denken? We kregen laatst toch een folder dat we allemaal een noodpakket moeten aanschaffen voor als het misgaat in de wereld? Ik geloof nu toch dat dat wel zinnig is.' Onderweg stopten we op de driesprong nog bij de boomstronk. Die stond er nog, een krans van groene lootjes danste eromheen.

Dat deed ons bijzonder goed.

We reden de polder weer in, waar het rustig was en de zon geen haast had om onder te gaan.

Opgegeven

Aangezien ik voor een uurtje de ziekenzaal mocht verlaten, zat ik in 't dagverblijf, samen met mijn zus.

Terwijl wij aan een tafel vlakbij de deur met elkander praatten, vertrok, zeer moeizaam lopend, arm in arm een echtpaar, hoogbejaard. Zij was duidelijk (...) de patiënte, hij op bezoek en doende haar terug te brengen naar de ziekenzaal. Ontroerende aanblik boden ze, zo wankel, zo kwetsbaar, zo oud en ook zo dicht naast elkaar (haast dróeg hij haar), en ik onderbrak het gesprek met mijn zus en zei, toen ze ons passeerden: 'Ik mag u wel feliciteren, samen!'

Verbaasd bleven ze staan: 'Hoezo, meneer?'

'Zoals u daar samengaat, op uw leeftijd, en elkaar vasthoudt, ik vind 't bijzonder.' En toen kwam het onverwachte antwoord van hem, terwijl hij even met 't hoofd knikte naar zijn vrouw: 'Ach meneer, ze is vanmorgen door de dokter opgegeven.'

't Was dus een van de laatste wandelingetjes samen. Maar de vrouw vulde aan, wat ik ook al

nooit had verwacht: 'Maar niet door Jezus – Die heeft me niet opgegeven!'

Daar stonden ze, en daar zaten wij. Ik wist dat ik antwoord moest geven, al werd me niets gevraagd. En ik heb gezegd 't bijzonder te vinden dat ze dat mocht zeggen en dat ik voor haar bidden zou, en voor hem, dat 't zo zou blijven.

'Dank u, meneer', zei ze nog. En ze liepen verder, de gang in.

Ik keek hen na, ik moet zeggen: heilig-jaloers (wat waren die twee er goed aan toe!).

't Leek wel een kerkdienst hier', zei mijn zus. En dat was 't ook, midden in de week, zo maar in 't dagverblijf tussen onbekenden. (...)

Een kerkdienst, geen rouwdienst, onvergetelijk.

Ds. J. J. Poort (1928 – 1997)

Geest van hierboven

Geest van hierboven, leer ons geloven,
hopen, liefhebben door uw kracht!
Hemelse vrede, deel U nu mede
aan een wereld die U verwacht!
Wij mogen zingen van grote dingen,
als wij ontvangen al ons verlangen,
met Christus opgestaan. Halleluja!
Eeuwigheidsleven zal Hij ons geven,
als wij herboren Hem toebehoren,
die ons is voorgegaan. Halleluja!

Wat kan ons schaden, wat van u scheiden,
liefde die ons hebt liefgehad?
Niets is ten kwade, wat wij ook lijden,
Gij houdt ons bij de hand gevat.
Gij hebt de zege voor ons verkregen,
Gij zult op aarde de macht aanvaarden
en onze koning zijn. Halleluja!
Gij, onze Here, doet triomferen
Die naar U heten en in U weten
dat wij Gods kinderen zijn. Halleluja!

Tekst M. Jacobse, LvdK Gezang 477

Lichtspoor

Lichtspoor verschijnt vijf maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

In gesproken vorm verkrijgbaar via CBB, tel. (0341) 56 54 77 en klantenservice@cbb.nl

Redactie

Nico de Waal (voorzitter)
Marieke Verkaik (secretariaat)
ds. Maaïke de Goei-Jansma
ds. Wim Markus
ds. Paul Zeedijk
Anneke Verhoeven

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (085) 077 47 00
E-mail: lichtspoor@izb.nl

Fotoverantwoording

Pixabay: p. 1, 8, 11, 12
Wouter Muskee: p. 3, 4/5, 6
Lightstock: p. 7
Freepik: p. 10

